

Arrest

nr. 183 157 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 8 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 10 december 2008 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard.

1.2. Op 23 december 2009 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 februari 2011 wordt deze aanvraag onvankelijk, doch op 23 augustus 2012 ongegrond verklaard.

1.3. Op 30 november 2012 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 17 december 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 27 maart 2013 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 april 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 9 oktober 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 31 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 12 maart 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.10.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

*B., M. R.R. Nr: (...)
Geboren te T. op 09/12/1974
Nationaliteit: Algerije
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 18/04/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 27/03/2013. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 27/03/2013 (zie bevestiging arts dd.30/10/2014 in bijgevoegde gesloten omslag).

Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 18/04/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Betrokkene is reeds in het bezit van een inreisverbod, afgeleverd op 17/12/2012 en betekend op 26/04/2013.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, “de plicht tot het voeren van een zorgvuldig onderzoek”, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.1. Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“4.1.

Verzoeker heeft een ernstige ziekte. De medische attesten die verzoeker heeft voorgelegd tonen aan dat het wel degelijk om een ernstige ziekte gaat. De recente medisch attesten kunnen dit enkel en alleen maar bevestigen (stuk 4):

“ernstige persisterende astma (...) graad ernst: 8 op een schaal van 10 (...) ongunstig wegens blijvende instabiliteit, nog een ingreep wordt gepland” (stuk 4)

Verweerster heeft de medische regularisatieaanvraag die voor verzoeker werd ingediend echter afgewezen als onontvankelijk.

De arts-adviseur motiveerde dat het om dezelfde aandoeningen ging als een eerdere aanvraag.

De bestreden beslissing van verweerster en het advies van de adviseur is op meerdere vlakken problematisch gelet op het medisch dossier van verzoeker.

De behandelende artsen hebben wel degelijk gesteld dat de aandoening van verzoeker ernstig is en verdere opvolging strikt noodzakelijk is.

Indien deze behandeling niet toegankelijk of beschikbaar is in het land van herkomst zou eerste verzoeker aldus aan ernstige schade worden blootgesteld.

Het kan niet de bedoeling zijn dat verzoeker terug zou moeten naar het herkomstland, wetende dat hij daar door gebrek aan behandeling of gebrek aan de mogelijkheid zich tot een behandeling te wenden voor beide ziektes in ernstige pijnen zou verkeren.

Verweerster heeft de medische regularisatieaanvraag die werd ingediend echter afgewezen als onontvankelijk.

Dit op basis van het feit dat reeds een eerdere aanvraag werd ingediend die onontvankelijk werd verklaard en het over dezelfde ziekte gaat, verweerster verlangt aldus dat een nieuwe pathologie zou worden genoemd als minimum minimum (stuk 5).

4.2.

Verweerster kan niet zomaar stellen dat een nieuwe pathologie zou vereist zijn om de 9ter aanvraag ontvankelijk te kunnen verklaren.

De ziekte kan bijvoorbeeld verergerd zijn waardoor men kan worden blootgesteld aan schade of het kan aangetoond worden dat de ziekte enkel onder controle is door de behandelingen alhier of de gezondheidszorgen in het land van herkomst kunnen gewijzigd zijn waardoor de betrokken persoon ook zou kunnen blootgesteld worden aan ernstige schade.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat de vorige afwijzing reeds dateert van 2 jaar geleden en dat alle onderdelen van 9ter Vw. dus aan een actueel onderzoek dienen te worden onderworpen. Verweerster heeft de plicht ook dit tweede onderdeel voorzien in art. 9ter Vw. te onderzoeken.

Het volstaat niet te verwijzen naar het onderzoek in een eerdere aanvraag als er recentere informatie voorhanden is waaruit blijkt dat de gezondheidszorgen in het land van herkomst niet voorhanden zijn en een recent attest aangeeft dat de ziekte van verzoeker verder dient te worden blijven behandeld.

Uit de medische attesten blijkt immers dat de ziekte van verzoeker niet is verbeterd, integendeel, hij dient een operatie te ondergaan.

Daarenboven is recentere informatie voorhanden dat de afwijzing van 18/04/2013 waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker in het herkomstland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen gezien er enkel tussenkomst kan zijn in medische kosten via ziekteverzekeringen voor arbeiders, de verzoeker is echter blijvend invalide en komt gezien de vele voorwaarden gelet op zijn lange verblijf alhier niet in aanmerking voor enige uitzondering hierop (stuk 4).

"A number of conditions/criteria have to be met in order to access health care (e.g. register with a health insurance fund, pay a minimum amount of contributions and, in some cases, a qualifying period) (...) Social benefits are generally linked to employment. (...) Cash sickness benefits: Must be in covered employment when the incapacity began. For up to six months of benefits, the insured must have been employed for at least 15 days (or 100 hours) in the last quarter or 60 days (or 400 hours) in the last 12 months; for more than six months of benefits, the insured must have been employed for at least 60 days (or 400 hours) in the last 12 months or 180 days in the last three years."

(Zie stuk 6). Deze informatie is recenter dan deze van de vorige aanvraag naar waar wordt verwezen en kan dus wel degelijk als "nieuw" beschouwd worden waardoor de redenering dat er geen nieuwe pathologie zou zijn aangehaald als voorwaarde voor de ontvankelijkheid niet opgaat. De motiveringsplicht j. art. 9ter Vw. wordt geschonden.

Met dit alles dient op dit ogenblik in de huidige stand van het geding rekening te worden gehouden opdat de procedure zou voldoen aan art. 3 EVRM j. 13 EVRM (EHRM, S.J. t. België) in het kader van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dit veronderstelt immers een actueel onderzoek.

4.3.

Door de aanvraag niet actueel te beoordelen in het licht van de huidige stand van zaken is de huidige beslissing niet voldoende en niet in overeenstemming met art. 9ter Vw.

"Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

(...)

Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt."

(Zie RvS, nr. 223.961 van 19 juni 2013)

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

(Zie RvV, 4 december 2012, nr. 92.863).

"De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, 61, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van bestemming. De zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht werden geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet."

(Zie RvV, 11 december 2012, nr. X).

Overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4 ° van de Vreemdelingenwet kan verweerster de aanvraag enkel onontvankelijk verklaren rekening houdend met alle elementen van artikel 9ter, § 1, eerste lid VW.

Verweerster dient een zorgvuldig onderzoek te voeren en dient op de hoogte te zijn van de actuele informatie die betrekking hebben op de verschillende onderdelen van art. 9ter Vw.

Art. 9ter Vw beschermt immers niet enkel zieken die een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit maar ook de zieken die een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling indien in het land van herkomst de noodzakelijke zorgen niet beschikbaar of niet toegankelijk zijn.

Gezien de informatie hierboven, kon verweerster dus niet volstaan met een verwijzing naar een eerdere beslissing.

Omwille van de bovenstaande redenen is verzoeker van oordeel dat de aangehaalde middelen geschonden worden."

3.1.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet de administratieve overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om een machtiging in het Rijk te verkrijgen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, niet aannemelijk.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Voorts blijkt uit artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet op zich los staat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

In casu werd de aanvraag van 9 oktober 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, omdat de gemachtigde van de staatssecretaris met verwijzing naar het medische advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 oktober 2014 oordeelde dat het voorgelegde medische getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene bevestigt en dat in de beslissing van 18 april 2013 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Voormeld medisch advies luidt als volgt:

“B (...), M(...) (R.R.: (...))

Mannelijk

nationaliteit: Algerije

geboren te (...) op (...)

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 09.10.2014 en d.d. 27.03.2013 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 09.10.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. R(...) op 16.09.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 17.09.2014, 01.08.2014 en de uittreksels uit het medisch dossier blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 27.03.2013 waarvoor DVZ op 18.04.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekende partij overhandigd en dit advies, waarnaar zoals reeds aangegeven expliciet wordt verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet zomaar kan stellen dat een nieuwe pathologie zou vereist zijn om de aanvraag ontvankelijk te kunnen verklaren. Ze stelt dat de ziekte bijvoorbeeld verergerd kan zijn waardoor men blootgesteld kan worden aan schade of het aangetoond kan worden dat de ziekte enkel onder controle is door de behandelingen alhier of de gezondheidszorgen in het land van herkomst kunnen gewijzigd zijn, waardoor de betrokken persoon ook blootgesteld zou kunnen worden aan ernstige schade. Ze merkt tevens op dat de vorige afwijzing dateert van twee jaar geleden en dat alle onderdelen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan een actueel onderzoek dienen te worden onderworpen. De verzoekende partij stelt dat het niet volstaat te verwijzen naar het onderzoek in een eerdere aanvraag als er recentere informatie voorhanden is. Ze meent dat uit de medische attesten immers blijkt dat haar ziekte niet verbeterd is en dat ze integendeel een operatie dient te ondergaan. Ook zou er sinds 18 april 2013 recentere informatie zijn waaruit blijkt

dat ze in haar herkomstland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen gezien er enkel tussenkomst is in de medische kosten via ziekteverzekeringen voor arbeiders maar dat zij blijvend invalide is. De verzoekende partij concludeert dat de aanvraag enkel onontvankelijk verklaard kan worden, rekening houdend met alle elementen van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en voormeld artikel 9ter immers niet enkel zieken beschermt die een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit maar ook de zieken die een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling indien in het land van herkomst de noodzakelijke zorgen niet beschikbaar of niet toegankelijk zijn.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op basis van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat in dit geval de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Waar de verzoekende partij in het middel aangeeft dat zij het niet eens is met de formulering, waarbij enkel verwezen wordt naar de eerder ingediende aanvraag en eerdere beslissing die dateert van meer dan twee jaar geleden, wordt opgemerkt dat de Vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt aan de verwerende partij om een beslissing te nemen die zich beperkt tot het meedelen dat de aangevoerde elementen reeds eerder werden aangevoerd. Dat de verzoekende partij hiermee niet akkoord kan gaan, betreft een wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt.

De verzoekende partij betwist niet dat de ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere aanvraag van 27 maart 2013 om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9ter en dat hier reeds uitgebreid werd op ingegaan. Zij beperkt zich slechts tot de stelling dat haar ziekte niet verbeterd is en ze een operatie dient te ondergaan maar toont hiermee niet aan dat het gaat om andere elementen dan deze die reeds werd ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag. De Raad dient er op te wijzen dat in het standaard medische getuigschrift van 15 februari 2013, toegevoegd bij de eerdere aanvraag van 27 maart 2013, vermeld wordt dat er *follow-up* vereist is en wordt er ook melding gemaakt van eerdere hospitalisaties. Ook in de medische stukken, gevoegd bij de eerdere aanvraag, zoals onder meer het medisch stuk van 16 november 2012, wordt vermeld dat er in januari 2011 een knieoperatie plaatsvond en dat er meerdere opvolgingen zijn vereist. Het loutere feit dat de verzoekende partij nogmaals dient geopereerd te worden maakt niet dat het om een ander element zou gaan, alleszins toont de verzoekende partij dit niet aan. De verzoekende partij toont aldus niet concreet aan hoe de operatie, die bovendien geenszins gepland is en niet vaststaat nu in het standaard medische getuigschrift van 11 maart 2014 slechts sprake is van een *“operatie in het vooruitzicht”*, een nieuw element zou kunnen uitmaken en niet slechts een verdere precisering is van de aandoening, zoals eerder aangehaald in de aanvraag van 27 maart 2013.

Met haar kritiek en met haar bevestiging dat dezelfde medische elementen werden ingeroepen maar dat de gezondheidstoestand niet verbeterd is, toont de verzoekende partij niet aan dat er *in casu* sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 9 oktober 2014 onterecht onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij zet in het verzoekschrift niet uiteen dat zij inmiddels andere aandoeningen zou hebben of dat haar aandoening gewijzigd is.

Het verdere betoog dat een behandeling nodig is en dat haar gezondheidstoestand niet verbeterd is, en dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, is niet dienstig nu het determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt omdat er geen nieuwe elementen worden ingeroepen ten opzichte van de vorige aanvraag.

Waar de verzoekende partij meent dat alle onderdelen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan een actueel onderzoek dienen te worden onderworpen en stelt dat alle elementen van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet onderzocht moeten worden, met name of er een reëel risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit of een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien in het land van herkomst de noodzakelijke zorgen niet beschikbaar of niet toegankelijk zijn, dient de Raad erop te wijzen dat de vaststelling dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde bepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, leidt tot de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet wat volstaat als grondslag van de bestreden beslissing. Een onontvankelijkheidsbeslissing, genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet, houdt geen beoordeling in over de grond van de voorgelegde aandoeningen, met name of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of

een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Een onontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet betreft immers slechts de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt bijgevolg benadrukt dat de verwerende partij geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer zij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat zij, gelet op § 3, 5°, van voormelde wetsbepaling, slechts vermog de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. De kritiek van de verzoekende partij in dit verband doet bijgevolg niet ter zake. Daarenboven heeft de verzoekende partij in de huidige aanvraag geen elementen aangehaald omtrent de situatie in het land van herkomst en de onmogelijkheid tot behandeling aldaar omdat *“er enkel tussenkomst kan zijn in medische kosten via ziekteverzekeringen voor arbeiders, de verzoeker is echter blijvend invalide en komt gezien de vele voorwaarden gelet op zijn lange verblijf alhier niet in aanmerking voor enige uitzondering hierop”*. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat dergelijke informatie nog niet maakt dat het om een andere gezondheidstoestand gaat die niet eerder werd ingeroepen, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing. Dergelijke informatie van de verzoekende partij betreft niet de medische problematiek of de voorgeschreven behandeling van deze medische problematiek zelve. Gelet op het feit dat de verzoekende partij reeds in haar vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet behoorde de nuttige inlichtingen voorzien in artikel 9ter, § 1, derde lid, van deze wet over te maken of in de beroepsprocedure voor de Raad diende aan te tonen dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek gevoerd heeft naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische elementen in het land van herkomst, kunnen bijkomende inlichtingen ter zake geen nieuw element uitmaken dat een nieuw onderzoek ten gronde zou noodzaken. Er anders over oordelen zou de aanvrager de mogelijkheid geven om *ad infinitum* nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, noch incorrect om enkel de elementen betreffende de medische problematiek zelve te vergelijken.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde arresten van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden vastgesteld – naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben – dat zij nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreffen die vergelijkbaar is met de hare.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Het begrip *“uitzonderlijke gevallen”* werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”* (Het Hof oordeelt dat onder *“andere zeer uitzonderlijke gevallen”*, zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: *“de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in*

een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting". Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. *In casu* toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan. In die zin kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing worden vastgesteld. De verzoekende partij maakt, gelet op het voorgaande, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS